

Úroveň	5. a 6. úroveň / profík a specialista
Třída	8. a 9. ročník
Časový odhad	Cca 50 minut, záleží na rychlosti čtení
Rozvíjená dovednost	Čtenář vyhledá a zpracuje informace.
Pomůcky	Pracovní listy, papír, tužka
Zdroj	KONEČNÝ, Jaromír. <i>Tuhej tulipán</i> , přeložila Škultěty Mich. Portál, 2017, Praha, ISBN 978-80-262-1206-5.
Téma	Vražda, záhada

Jak postupovat

Společně si s dítětem popovídejte o tom, jak a proč autoři své knihy pojmenovávají, co obvykle názvy knihy napovídají, co se v názvech knih objevuje (název nese jméno hlavního hrdiny / místo, kde se děj odehrává / naznačuje zápletku příběhu apod.).

Poté se společně můžete zamyslet nad tím, o čem asi bude kniha, kterou její autor nazval TUHEJ TULIPÁN. Své návrhy zdůvodňujte. (Tuto činnost můžete nechat už na samotném dítěti.)

Následně dítěti předejte pracovní list s tabulkou předpovědí. Své návrhy dítě zapisuje do prvního řádku tabulky (první a druhý sloupec). Poslední sloupec zatím ponechá prázdný – doplní jej až po přečtení celého úryvku.

Dítěti předejte pracovní listy s částmi textu, aby si je postupně přečetlo a při čtení podle pokynů vyplňovalo tabulku. Po přečtení každé části vyplňuje jednotlivé řádky pracovního listu - předvídá, jak bude příběh dál pokračovat a zapisuje, co se v textu skutečně odehrálo.

Dítě se v poslední části textu dočte, proč autor nazval svoji knihu TUHEJ TULIPÁN, vysvětlení si zapíše do poslední volné kolonky tabulky předpovědí.

Na závěr se můžete společně pobavit o tom, nakolik se předpovědi vašeho dítěte shodovaly/odlišovaly s textem autora, jak se mu název knihy líbí, jak by knihu nazvalo a proč apod. Můžete se také společně zamyslet, jak bude příběh pravděpodobně dál pokračovat, jaké bude rozuzlení, jak by příběh ukončilo samo...

Aktivitu můžete uzavřít sebe/hodnocením, které dítě provede samostatně nebo společně s vámi.

Pokyny k práci:

Prohlédni si pracovní list s tabulkou, a pokud něčemu nerozumíš, zeptej se.

Před čtením vyplň první dvě políčka v prvním řádku. Poslední políčko na tomto řádku vyplníš až po přečtení celého textu.

Nyní si přečti první část textu a poté vyplň první dvě políčka v druhém řádku.

Přečti si druhou část textu. Nyní vyplň poslední políčko v druhém a poté vyplň první dvě políčka v třetím řádku.

Přečti si třetí část textu. Nyní vyplň poslední políčko v třetím řádku a poté vyplň první dvě políčka ve čtvrtém řádku.

Nakonec se zamysli, jak bude asi příběh pokračovat, a vyplň i poslední políčko ve čtvrtém řádku.

Nyní už víš, proč autor nazval svoji knihu TUHEJ TULIPÁN. Vyplň i poslední políčko.

Tabulka předpovědí

	Jak se bude podle tebe text vyvíjet? <i>(Piš v celých větách, ne jen v bodech.)</i>	Proč si to myslíš?	Co se opravdu stalo? <i>(Shrň celými větami.)</i>
Předvídání před čtením (název knihy) Proč autor nazval knihu TUHEJ TUPIPÁN?			
Po 1. části textu.			
Po 2. části textu.			
Po 3. části textu.			

Text 1. část

Květinářství dřímá v liduprázdný ulici kousek od řeky. Ve dvou výkladních skříních to kvete jako na hřbitově. Uvnitř ani noha. Že by polední přestávka? Zmáčknu kliku, dveře se otevřou. „Haló!“ křiknu. Chce se mi dodat: „Zloději jsou tady,“ ale jen se zahihňám a jdu dovnitř. Někdo tu přece být musí, když nemají zamčeno, no ne? Je tu teda dost tma. Sakra! Co to je? O něco jsem zakopl. Zvednu to a chci si to prohlídnout, když vtom si všimnu něčeho úplně jinýho. „Zatraceně!“ vyhrknu nahlas. „Co tady dělá ta mrtvola?“ Nalevo ode mě je stůl a na něm mezi květináčema leží mrtvá ženská. To snad není možný! Takhle nějak musela vypadat Sněhurka. O pár let starší než já. Něco přes dvacet? Akorát že o moc víc už nezestárne, když je takhle tuhá. Bílý šaty má posprejovaný červenou barvou. V hlavě se mi rozezní poplach. Rychle pryč! Proč teda zírám na černej tulipán na červeným hrudníku tý mrtvý? Leží si tam jako hlídací pes a požívá sluneční paprsky. Vykukuje zpod něj papírek umazanej od krve. Sakra! O co jsem to vlastně zakopnul? Co to mám v ruce?

Text – 2. část

„Pust' ten vypichovač plevle a otoč se,“ ozve se za mnou. „Ale pomalu! Jinak tě zastřelím. A ruce hezky nahoru.“

Aha! Věc v mojí ruce je tedy vypichovač plevle. Vypadá jako malej ostrej rýč. Ostří je červený. I když jsem si v pastáku odvyknul přemejšlet, hned mi dojde, v čem milej vypichovač ještě před chvílí vězel. Tomu teda říkám překvápko. Pár hodin na svobodě, a už držím v ruce zakrvácenou vražednou zbraň a někdo chce, abych dal ruce nad hlavu. Paráda. Jasně, moh bych se dát na útěk a nechat na místě odprásknout, jenomže to bych se nikdy nevrátil k Salámovi do pastáku a nenaplnil Seppovo proroctví. Nejlepší bude, když ten vypichovač fakticky zahodím, no ne? Beztak se mi hnusí. Co ten hlas ještě říkal? Jo, jasně, ruce vzhůru. Hm, proč vlastně ne? Tak ho teda poslechnu. Otočím se. A vytřeštím oči: rovný hnědý vlasy, kráska, co by se na socku jako já normálně ani nepodívala, a teď na mě míří bouchačkou. Super! Černý tričko, červený džínový šortky, břicho holý, nohy taky, pravý koleno trochu odřený, nejspíš z fotbalu, ha ha ha, černý konversky bez ponožek. Kluci v pastáku by se z ní mohli pominout. Navíc ta bouchačka vypadá dost opravdově.

Text – 3. Část

„Kdes to splašila?“ prohodím, aby řeč nestála.

„Je tátova. Má ji kvůli zlodějům.“

Najednou žvaní, jako kdybych vůbec nebyl vrah a měli jsme se spolu za chvíli pustit do domácích úkolů. Tý kyticke může bejt asi jako mně, tedy šestnáct. „Když jsme byli malí, chodili jsme si ji tajně půjčovat,“ brebentí dál. „Hráli jsme si na četníky a na zloděje. A jednou...“ Najednou se zarazí. „Proč ti to vlastně vykládám?“

„Protože mi důvěřuješ?“ navrhu. Na vraha to nebyla nejhorší hláška, no ne? Za chvíli mě nejspíš střelí do kolene, protože jsem drzej. Ale kdepak, zase jsme se splet. Ta holka se zahihňá. Není to morbidní? Možná... možná je tohle celý jenom nějaký fór. Možná vůbec nejsem vrah. Možná na stole neleží žádná mrtvola, ale starší ségra týhle Bonnie s bouchačkou v ruce. Kočky si ze mě prostě vystřelily. Rozhlídnu se. Jenže on to není fór. Mrtvola tu ještě pořád leží. A ještě víc mrtvá než před chvílí. Tuhá jak ten tulipán.

„Já ji nezabil!“ vyhrknu. „Já o ten vypichovač jenom zakopnul.“

A ona se zase začne hihňat. Co hihňat, ona vám dostane úplnej záchvat smíchu. Pistole se jí třese v ruce jako sulc. Jestli teď vypálí, bude ze mě cedník. Přeskočilo jí?

„Hele, co je tady jako k smíchu?“ zeptám se.

„Větší pitomost jsem v životě neslyšela!“ prohlásí. „Stojíš tu s vražednou zbraní v ruce. Všude je krev. Vedle tebe leží mrtvola... Ale ty, místo abys šel do sebe a choval se jako vrah s trochou důstojnosti, jenom dokola blábolíš, žes ji nezabil. A kdo ji tedy podle tebe jako zabil? Mikuláš? Ten chodí v prosinci, kámo! Nestydíš se takhle lhát?“

„Ale já ji fakticky nezabil,“ opakuju ještě jednou, i když to zní pitomě. „Já jsem novej učeň.“ Hm, tak tohle znělo ještě pitomějc, no ne?

„Novej učeň?“ Holka se směje tak, až z toho piští. „Nech toho, jinak mě těma svejma hláškama vážně zabiješ.“ Pistole jí poskakuje v ruce jako neposlušný zvíře. Mám čekat, až mě omylem střelí do slepáku? Svíjí se smíchy, tak skočím a... Ještě že jsem v pastáku trénoval kung-fu. O vteřinu pozdějc přede mnou stojí bez bouchačky a tře si zápěstí. A bouchačku mám já. To čumíš krasavice, vid? Smích ji hned přejde, vykulí oči. „Ty mě zabiješ?“ Páni, říká to, jako by se na to těšila.

„Ne,“ odpovím. „Akorát jsem chtěl, abys nezabila ty mě.“ Podám jí pistoli. Jo, já vím, blbej nápad. Jenže já jsem holt někdy zbrklej. Proto jsem taky skončil v pastáku.

U ní jsem očividně zabodoval. „Fakticky jsi novej učeň?“ zeptá se. „Počkej! Hm, když víš, že táta čeká novýho učně, tak musíš být Leon. Tys byl v pastáku, ne? Pustili tě na podmínku. Kvůli resocializačnímu programu, a protože se za tebe přimluvil tátův spolek. Co jsi prosímtě za pitomce? Nakráčíš rovnou na svý nový působiště a začneš vraždit zákaznice.“ Otočí se k mrtvole. „Jestli to tedy byla zákaznice.“

„Já ji nezabil!“ Začínám se opakovat častějc, než je milý.

Holka se na mě koukne a vzdychne. „Já ti věřím. Žádněj vrah by nebyl tak pitomej, aby mi vrátil pistoli. Ale kdo ji tedy zabil? A kdo to vůbec je?“

„To je úplně fuk, kdo ji zabil,“ odpovím. „Tak jako tak mi to přišijou. Jsem venku na podmínku a na prvním místě, kde se ukážu, se stane vražda. První šnytílik, co se tady objeví...“

Na závěr je vhodné vyzvat dítě, aby zhodnotilo svou aktivitu. Můžete využít jednoduché odstupňování níže. Je vhodné hodnotit aktivitu hned po ukončení činnosti, aby se děti sebehodnocení naučily. Nemusí to být nic složitého, důležité je činnost uzavřít.

Podařilo se mi bez problémů vyplnit tabulku předpovědí. Nedělalo mi problémy předvídat, jak bude příběh pokračovat.

Tabulku předpovědí jsem vyplnil/a z části. Pokračování příběhu jsem vymýšlel/a s dopomocí.

Tabulku předpovědí jsem vyplnil/a s dopomocí. Předvídat, jak bude příběh pokračovat, se mi zatím daří částečně.

Jak mě to bavilo?

